

Christen zijn in een vervallen christenheid

Het woord is betrouwbaar; want als wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven; als wij verdragen, zullen wij ook met Hem regeren; als wij Hem verloochenen, zal Hij ons ook verloochenen; als wij ontrouw zijn Hij blijft trouw, want Zichzelf kan Hij niet verloochenen. Breng dit in herinnering en betuig voor God dat zij geen woordenstrijd voeren, die tot niets dient dan tot ondergang van de hoorders. Beijver je, je aan God beproefd voor te stellen als een arbeider die zich niet hoeft te schamen, die het woord van de waarheid recht snijdt. Maar onttrek je aan ongoddelijk gezwets; want zij zullen voortgaan tot toenemende goddeloosheid en hun woord zal als kanker voortwoekeren. Onder hen zijn Hymeneüs en Filetus, die van de waarheid zijn afgeweken door te zeggen dat de opstanding al heeft plaats gehad en die het geloof van sommigen omverwerpen. Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid. In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommigen wel tot eer, maar anderen tot oneer. Als dan iemand zich van deze vaten reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk voorbereid. Maar ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart.

2 Timotheüs 2:11-22

Wat een ernstige beginselen liggen in voorgaande teksten opgesloten. Het verval van het christendom is duidelijk. God die alles van tevoren wist, liet het opschrijven in het Woord. Hij toont ons het kwaad dat de belijders van Christus naam op aarde kenmerkt. Hij laat ons een uitweg zien.

Als wij gehoorzaam willen zijn aan de Heer, en niet mee willen doen aan de praktijk van het christendom, dan hoeven we geen bewijzen aan te voeren. We hoeven niet aan te kunnen tonen wat verkeerd is. God waarschuwt ons er van tevoren voor. Onttrek je er aan. Het heeft geen zin. We hoeven ons niet te rechtvaardigen voor de weg van de afzondering. We moeten niet aan ons zelf denken. Laten we denken aan de eer van de Heer, en Hem rechtvaardigen en Hem alleen.

Het Woord heeft geen menselijk licht nodig om het te beschijnen. De genade van God zoekt de zegen voor een ieder, vooral van jonge en onervaren gelovigen in de waarheid van God. Zijn Woord is tegenover ons trouw en liefdevol. Het waarschuwt ons voor alles. Zijn Woord is betrouwbaar en waard om te vertrouwen. De weg die het Woord aanwijst is duidelijk. Er is maar één weg die voldoet, Christus, er zijn géén twee wegen. En voor een ieder die Hem kent is Zijn weg de volledige rechtvaardiging, en de sterkste reden. Maar het is ook de reden dat het zo nodig is om te waarschuwen. Want discussie uit de weg gaan staat tegenwoordig gelijk aan asociaal gedrag. In de huidige tijd moet je de discussie aandurven. Als je niet open staat voor andere meningen, ideeën of opinies ben je slap. Als je een "eigen" overtuiging vast houdt val je buiten de boot. Je moet de discussie aangaan, zelfs over zaken die duidelijk in de Bijbel staan.

Maar, als wij de hoogste plaats opeisen voor de Goddelijke weg, als wij aan de genade van Christus een hogere waarde toekennen dan aan menselijke kracht. Dan zouden toch de Heer oneer aandoen. We zouden namelijk onverschillig zijn voor het problemen van onze tijd. Onverschillig voor de oneer die de Heer die wordt aangedaan door het christendom zelf. Als we terugkijken naar de eerste dagen van de Gemeente op aarde, en op de kracht van werking van de Heilige Geest die er toen was. Dan moeten we aanvoelen dat er iets gebeurt is sinds die tijd. Dat het gedrag van de Gemeente veranderd is. Dat de gaven die toen aanwezig waren weggenomen zijn om een reden. Dat een beschamende toestand is. De eerste Liefde verlaten. Laten we erkennen dat we de waarheid weinig op prijs stellen, dat de eer van de Heer niet onze eerste prioriteit is. Dat we weinig gevoel hebben voor de plaats van de Gemeente. Dat we vergeten hebben, wat ons deel zal zijn (in het algemeen). Een met de Heer en Zijn toekomst die ook onze toekomst is.

Als we over het algemeen niet mee kunnen voelen met de Heer. Zelfs niet in geringe mate. Dan zijn we niet in een goede toestand om naar Zijn Woord te handelen in de tegenwoordige dingen. De Heer heeft ons in Zijn Woord niets gegeven, dat wij alleen maar moeten imiteren. Het is niet voldoende bijvoorbeeld Paulus brieven te nemen en die toe te passen. Alsof wij alles in orde zouden kunnen brengen. De manager stijl: zit er iets niet goed? Wat ontbreekt er? Ontbreekt er leiding? Dan stellen we een paar ouderlingen aan en de zaak is geregeld. Nee, niet op die manier. Het is goed om het Woord van God te hebben als richtsnoer. Maar het is een ander ding om het een gebroken en vervallen getuigenis weer in de eerste ere te willen herstellen. Het opbouwen gaat boven onze macht! Het is niet naar

de gedachte van de Heer. Dan kennen we ons zelf niet. Dan zijn we ongevoelig voor de ware toestand van het getuigenis.

Het goddelijke beginsel is: dat als wij van Hem zijn afgeweken, in welke tijd, volk, Gemeente, Israël, omstandigheid dan ook, dat wij het kwaad oordelen voor Zijn aangezicht. Als wij dat doen, zullen we er niet meer denken, dat wij dat misschien weer in orde kunnen brengen. Dat wij de werken van de Heilige Geest van de begintijd weer in ere kunnen herstellen. Wij zijn lekke vaten. Wij hebben de zegen niet kunnen vast houden. Wij waren zwak en niet waakzaam genoeg. We zijn gevallen in de valstrikken door Satan gespannen. We hebben dieven en rovers binnen gelaten, die het Huis van God beroofd hebben. Kunnen wij dan alles rechtzetten? Dit getuigt niet van een nederig geloof. Als het slecht is voor een mens, God los te laten, voor Israël, om de wet van God te ontoren, wat is het dan voor de Gemeente, God de Heilige Geest te verachten?

De Gemeente: de brief van Christus, de woonstede van God in de Geest, het voorwerp van Zijn volmaakte liefde, aangenaam in Christus, in de Geliefde, gemaakt tot gerechtigheid van God in Hem. Ze heeft praktisch de heerlijkheid van God op aarde opgegeven, het werk van eigen handen de voorkeur gegeven boven Zijn Woord en Geest, te buigen voor afgoden door menselijke kunst en hand gemaakt. Het is erger, dan wat de Schrift verteld over dagen en mensen die minder bevoorrecht waren dan wij. Ik overdrijf niet. Maar wat zegt het Woord van God over dit onderwerp. Het overdrijft niet over wat Hij in het begin zag, en waarschuwt voor wat Hij in de toekomst ziet.

In Lukas 17 zegt de Heer, wat Hij zal vinden, als Hij op de aarde terugkeert, als Hij de mens aan het onderzoek onderwerpt. Hij zegt niet, dat de wereld langzamerhand verandert van een wildernis in een Paradijs. Ook niet dat heidenen hun afgoden en de Joden hun vijandschap zullen afleggen. Integendeel, Hij waarschuwt dat het zal zijn als in de dagen van Noach, en zoals in de dagen van Lot. Een combinatie van oordeel over hemelschreiende zonde. In het eerste geval van Noach. De mensen zijn zelfverzekerd en zuchten naar gemak. Ze zijn in beslag genomen door de gewone dingen van het leven. Ondanks de aanwezigheid van wet en evangelie is dezelfde toestand als in de dagen voor de zondvloed aanwezig. Geen blij hart kenmerken de mensen, ze zijn onverschillig voor Gods wil. We zijn los van God, zeggen ze. De tweede vergelijking de dagen van Lot. Moet ik hier op in gaan? En vergelijk wat er geaccepteerd wordt in de huidige christelijk wereld met datgene waar toen het oordeel over kwam.

De brieven bevestigen in het licht van de Heilige Geest het getuigenis van de Heer Jezus. Alleen nu is het de Heilige Geest die naar het belijdende christendom kijkt. Terwijl de Heer over de Joden sprak. In Romeinen 11:18 spreekt de Heilige Geest van tevoren over het einde van het christendom. *“Beroem u dan niet tegen de takken; en als u zich beroemt, niet u*

draagt de wortel, maar de wortel u”. Een waarschuwing voor de naam christen. De joden zijn de natuurlijke takken, zij hadden de beloften van oudsher, en daarom een verantwoordelijke plaats van getuigenis voor God op aarde. Zij zijn de oorspronkelijke takken van de olijfbom, de lijn van belofte en getuigenis begon met Abraham. Zij braken de wet, dienden afgoden, en doden de Messias. Zij weigerden de hulpbron in het evangelie van de hemel zowel als de Heer hun Koning op aarde. De wilde olijfbom, of de heidenen, werden ingeënt op de stam van belijdenis. De waarschuwing is: *“U zult dan zeggen: er zijn takken afgebroken, opdat ik zou worden geënt”*. Is dat niet wat de gedachte is van het christendom? Minachting voor de Joden, verwondering over hun boosheid, ongevoelig voor eigen toestand.

“Zij zijn afgebroken door het ongeloof en u staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees; want heeft God de natuurlijke takken niet gespaard, Hij mocht ook u niet sparen! Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God: strengheid over hen die gevallen zijn, maar goedertierenheid van God over u, als u in de goedertierenheid blijft”.

Is het christelijke getuigenis in de goedertierenheid van God gebleven? Opgesplitst in zoveel delen die elk van zichzelf zeggen: ‘buiten ons is er niemand trouw gebleven, wij alleen hebben de waarheid’. Maar de waarheid is dat niemand is trouw gebleven. Iedereen is het over eens dat het christendom niet volhard heeft. Maar er is geen gevoel van, belijdenis, afstand doen van de gemeenschappelijke zonde voor God. En waar de zonde openlijk beleden wordt, wil men er niet in volharden. Er is een uitwendig erkennen dat het christendom niet in de goedertierenheid van God is gebleven, maar dat is het dan ook. Het Woord zegt: *“anders zult ook u worden afgehouden”*. De heiden zal om zijn ontrouw ook afgehouden worden net zoals de Jood.

Dit staat niet in de profetie, maar in de Romeinen brief, die iedere christen erkent als een principiële en veel omvattende brief. Het christelijke getuigenis wordt door God veroordeeld, door niet in de goedertierenheid te blijven. Van 2 Thessalonica af, dat een van de eerste brieven van Paulus was, tot de brieven van Johannes en Judas, hebben we een groeiend getuigenis. Bij het groeien van het kwaad, werden de tekenen van het oordeel duidelijker. De Geest van God blaast de bazuin niet met een onzeker geluid. Het wekt de getrouwen op, waar een oor is om te horen. Het christendom wordt ondermijnd en wordt een instrument van de tegenstander God. Het toneel van het grootste kwaad met de gruwelen van Jood en heiden, een systeem van afgoderij. Met als uiteindelijk gevolg openbare wetteloosheid, de mens van zonde. Het is dus een opeenvolging van kwaad in toenemende kracht en omvang, tot het als het ware uitbarst in de mens van zonde. In tegenstelling met de mens van gerechtigheid. De mens, de antichrist, zal uiteindelijk de plaats van God in durven nemen in de tempel van God.

Als we de brief van Judas lezen, dan krijgen we een duidelijk beeld van de toestand van het huidige christelijk getuigenis. De weg van Kaïn, en de dwaling van Bileam en de tegenspreking van Korach. Is er dan niets over van het christendom? Kaïn beweerde ook aan godsdienst te doen, hij offerde aan de Heer, maar sloeg zijn broer dood. Lijkt het christelijke getuigenis op hem? En Bileam die zijn profetie verkocht voor loon, om een volk te vervloeken dat hij niet kende en niet liefhad, en toen hij gedwongen was om het volk te zegenen, daar zich geen enkele zorg om maakte, maar onverschillig was. En tenslotte de tegenspreking van Korach. Zij die de dienst van het heiligdom hadden. De plaats van Mozes en Aäron opeisten. Matigt het huidige christendom zich ook een plaats aan?

Als je het christendom nog wil verdedigen of rechtvaardigen, maak je God tot een leugenaar. Want de Schrift geeft voldoende bewijzen dat het helemaal niet goed zit. We zullen ons moeten verootmoedigen over de huidige toestand. We kunnen geen aanspraak maken dat wij beter en meer licht hebben. We hebben het Woord van God, we kunnen het zien zoals Hij het ziet. Wij zijn niet te verontschuldigen, als wij niet kunnen onderscheiden. De Geest van God woont in iedere gelovige. Wie zegt het niet te zien, ontkent dat hij een geestelijk mens is. Mogen wij ongevoelig zijn voor ons aandeel in de gemeenschappelijke zonde! Verontschuldigen wij onszelf met de verontschuldiging dat, als de Heer komt, Hij alle dingen recht zal zetten? Dan is het te laat om berouw te tonen voor mijn aandeel in de ontrouw. Wij moeten onze ogen niet sluiten zoals Lot, en wachten tot wij eruit gerukt worden. Ook al wordt er van Lot gezegd dat het zijn rechtvaardige hart pijn deed. (2 Petr.)

Laten we afstand doen van alles wat Hem beledigt. Laten we in afhankelijkheid opzien tot de Heer om de rechte weg te gaan. Geen menselijke overwegingen zijn van belang om de verkeerde weg te gaan of om op een verkeerde plaats te blijven. De Heer geeft het goede, maar zal alle kwaad oordelen! De Heer zal het koninkrijk op aarde vestigen. Van de hemel zal Hij komen en de aarde vervullen met vrede en zegen, die Hij brengt, in plaats van die op de aarde te vinden is. Zal Hij geloof vinden op de aarde? Ja, maar geloof in nood en angst roepend.

Laten we niet afgaan op onze eigen gedachten over wat goed en niet goed is. Hij heeft ons een pad gegeven om te bewandelen. Dat is de bron van een christen in een vervallen christenheid. Het zou vreemd zijn, als het Woord van God geen licht zou geven, waar dat nodig is. Als de Heer ons Zijn gedachten meedeelt over een donkere toekomst. Zou Hij dan geen zorg tonen voor hun die temidden van het kwaad leven?

We moeten wel heel dankbaar zijn voor Mattheüs 18. In dit hoofdstuk laat de Heer ons zien hoe we te handelen hebben als de Gemeente maar uit twee of drie bestaat. *“Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden”*. (Mat. 18:20) In een moeilijke tijd kan dit het aantal zijn waaruit een plaatselijk getuigenis bestaat. Grote aantallen maken

meer indruk op ons hart. We zijn geneigd op grootte te steunen. Toen de Heilige Geest op de Pinksterdag op aarde kwam om van de gelovigen op aarde te maken een woonplaats voor God. De gemeente was groot en gezegend in alles. Maar al gauw werd de Gemeente op de proef gesteld. En het bleek al gauw dat de mens onder de genade, ontrouw is. Net zoals de mens onder de wet, opstandig is. Als de gemeente groot is vallen de enkelingen niet op. Maar ook verkeerde dingen vallen niet op. De gemeente wordt verstrooid, zeg maar verdeeld in kleinere groepen.

De Heer verzekert ons met Zijn aanwezigheid al zijn het er maar twee of drie die in Zijn naam vergaderd zijn. Kan iets op aarde die genade veranderen? Een genade gegeven aan het kleinst mogelijk getuigenis. Sommige mensen schrikken terug voor gemeentelijke tucht. Maar we moeten Hem vertrouwen, aan wie wij alle zegen te danken hebben. Babylon de wereldkerk heeft Zijn woorden verdraaid. Maar of er nu twee of drie zijn of drieduizend. We moeten de weg gaan in overeenstemming met de Heer, met het Woord. Dat kan alleen wanneer tucht wordt gehandhaafd. Een gemeente van God houdt op te bestaan als niet meer uitvoert, wat de Heer heeft vastgesteld. (1 Kor. 5:7) *“Zuivert het oude zuurdeeg uit, opdat u een nieuw deeg bent”*. Gemeentelijk verval kan deze verantwoordelijkheid aantasten. Aan de andere kant zorgt de Heer in Zijn Genade voor zegen ondanks het falen van gelovigen. Als er geen verantwoordelijkheid wordt gevoeld en de wil van God verkeerd wordt begrepen is het alleen de soevereine genade van de Heer dat Hij waakt over hen die tot zijn naam zijn vergaderd en hij is in hun midden. Laten we geen lid worden van een systeem, maar afstand nemen van iedere band die ons niet verbindt met Christus. Waar we Christus in het midden van de Zijnen kunnen gehoorzamen. Waar de Heilige Geest vrij is om te werken naar het Woord van God. Daar is de Gemeente van God en nergens anders. De vrijheid van de geest is, Christus verhogen, en alleen dat. Dat is een algemeen beginsel, voor de individuele gelovige en voor de gemeente. De gemeente is het podium van ware vrijheid. God verheerlijkt door Christus Jezus. Daar moet dus een bewustzijn heersen, dat alles wat beledigend is, uitgebannen wordt. Een groot of klein gezelschap maakt geen verschil. De Heilige Geest is gezonden om te waken over de belangen van de naam van Christus. De twee of drie, weten alleen dat zij Hem toebehoren. Zij behoren niet aan mensen toe. Leven niet onder banden, afspraken, voorschriften, regels of wetten. Het Woord van God is hun maatstaf voor persoonlijk en gemeentelijk leven. Iets anders naleven is het Woord van God onteren en de Heilige Geest. De kwestie is niet of wij het beter doen dan anderen. Dat zou verwaand zijn. Maar wat is beter? Menselijke regels? Of het Woord van God? Als God de wijste is. Waarom moeten wij dan regels uit denken? Als we zeggen Gods Woord te geloven van kaft tot kaft waarom dan alle interpretaties? Moeten wij tekortkomingen aanvullen? Hoe komt het dat als het Woord spreekt over de Gemeente, de dienst, de

aanbidding, het avondmaal, het gebed. Hoe komt het dat men het Woord van God dan minder autoriteit, authenticiteit en gezag toekent in deze zaken, dan de steeds weer veranderende gedachten van mensen? Wie geeft daartoe de vrijheid? Al zijn de voordelen nog zo groot, het is niet aan ons om in te schatten wat waardevol is. Wij hoeven geen keuzes te maken. Het is aan God te kiezen en te geven. (1 Kor. 3:20-22) De gedachten van de beste leraren zijn onderworpen aan de gelovigen en zij kunnen niet over het geheel heersen. Op het moment dat we uitleggingen van de Schrift boven de Schrift plaatsen, gaan we de fout in. Op zo'n moment is verarming het gevolg. Het gevolg ervan is dat de Schrift niet meer tijdloos is. De uitleg van de schrift wordt dan bepaald door de mode van dat moment. Gevolgen hiervan zijn dat de Schrift dus niet gelezen kan worden zonder de uitleg die er bij hoort. Leert de geschiedenis ons niet wat hiervan het gevolg is? Is bij elke hervorming, reformatie, opwekking niet de roep geweest: "Alleen de Schrift"?

Niet onze wijsheid, onze kennis of onze ervaring geeft leiding, maar de Heer in ons midden. Hij is onze hulpbron in deze tijd. Het voornaamste punt is dat wij vergaderd zijn tot Zijn Naam. Geen enghartigheid, geen sektarisme, niet de wereld toelaten, het kwaad weren. De zwakste gelovige die Hem liefheeft verwelkomen. En buiten sluiten wat niet van God is dat is onze verantwoordelijkheid. De Naam van de Heer is de toetssteen. In Hem is de kracht voor kwesties tussen personen en beginselen. In Zijn Naam wordt alle nodige wijsheid en kracht gevonden, persoonlijk en gemeentelijk.

Nu 2 Timotheüs 2. Het belijdende lichaam, het huis van God. De eerste brief sprak over de orde en bestuur in het huis van God. De tweede brief spreekt over het toenemende kwaad. Toch het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: de Heer kent hen die de zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid. We zien hier een beginsel dat we overal tegenkomen. Aan de ene kant de soevereiniteit van God en onze verantwoordelijkheid aan de andere.

De daarop volgende tekst treedt meer in bijzonderheden. In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommigen wel tot eer, maar anderen tot oneer. Timotheüs moest voorbereid zijn op de ontwikkeling van het kwaad onder diegenen die Christus belijden. Als dan iemand zich van deze vaten reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid. Afzondering van het kwaad is een onveranderlijk beginsel van God. Het was in de oude bedeling al zo. En zeker geldt het in de tegenwoordige. Het is een absoluut en noodzakelijk beginsel. (1 Kor. 5:13) Doet de boze uit uw midden weg. Als dat beginsel niet langer mogelijk is. Jezelf reinigen, weggaan. Dan zal je merken wat dat inhoud. Je mag alles doen, protesteren, aanklagen het zal verdragen worden, zolang je maar dezelfde weg blijft gaan. Maar als je weg gaat... De wens om God tot elke

prijs te willen dienen, zal farizeïsch, exclusief worden genoemd. Het doet er niet toe hoe vriendelijk je bent, hoe je ook probeert duidelijk te maken het hoe en waarom. Niets zal het nog goed kunnen maken, in de ogen van hun die er door "veroordeeld" worden. En in twee Timotheüs gaat het over de christelijke wereld. Niet voor niets begint hoofdstuk drie met dat de laatste dagen zware tijden zullen zijn. Het zal niet makkelijk zijn in een zo'n grote verwarring, in een groot huis. We aarzelen meestal niet als het de ongelovige wereld betreft, maar als die de naam van Christus draagt wordt het moeilijk. Verhef ik mezelf niet? Ben ik niet hoogmoedig? Veroordeel ik hiermee een broeder of zuster? We ervaren dat elk kwaad een goede naam kan hebben. Het is ingekapseld in een uitmuntende verpakking waardoor de ware inhoud niet te zien is. Velen zullen worden meegeslept doordat ze alleen de verpakking zien.

Laat het duidelijk zijn wat de mensen ook goed noemen. De enige ware vraag is of het naar de wil van de Heer is. Het is niet een kwestie dat anderen moeten luisteren naar wat jij denkt, of naar jouw inzicht. Het is dat anders zo, dat jij wandelt in hun duisternis. Het is niet het voornaamste om ons bezig te houden met anderen voor te schrijven wat ze moeten doen. Het voornaamste is: mijn eigen, en gemeenschappelijke zonde voelend. Door genade, vast besloten, daar te zijn, waar ik de Heer kan eren en gehoorzamen. Is dat niet een duidelijke plicht en een onloochenbaar schriftelijk beginsel? Dit kan natuurlijk moeilijk zijn door allerlei familie en vriendschapsbanden. Je wilt geen mensen pijn doen. Maar is dat een reden het Woord opzij te zetten? Laten we ons aan Hem toevertrouwen ook in deze problemen. Hij weet wat goed is voor ons. We hebben ons aan Hem toevertrouwd voor ons eeuwig leven, zouden we dan in dit leven geen vertrouwen in Hem hebben?

Onze angst om een bepaalde stap te doen wordt voornamelijk bepaald door dat we niet weten wat voor een gevolg die stap heeft. De Heer vraagt niet aan ons om de gevolgen van een beslissing te kunnen overzien. Wat wij moeten doen is gehoorzamen aan het Woord en vertrouwen op de Heer op wat volgt. Hij is ons vertrouwen waard.

Maar er staat meer in 2 Timotheüs 2. Niet alleen moeten wij ons afzonderen. Of reinigen van deze vaten tot oneer. Maar ook: "ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart". Keer al wat tegengesteld is aan de Schrift de rug toe. Je hoeft niet te verklaren wat onschriftuurlijk is. "*Die dan weet goed te doen en het niet doet, die is het zonde*" (Jac. 4:17). Als je loslaat wat geen grond in de Schrift heeft, maar wat eerder door de Schrift wordt veroordeeld. Luister dan naar dit Woord. Jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede. Niet alleen maar met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart. Al zijn het er maar twee of drie. Ben je daarvoor bang? God kan handelen met honderden en duizenden. Dat is Zijn zaak. Wij moeten ons houden aan Zijn Woord, met een

rein geweten. Vol vreugde en dankbaarheid, al zijn het er nog zo weinig, die de Heer aanroepen uit een rein hart.

Met andere woorden, het geloof geeft een goddelijke garantie om "hen" te vinden. Ook al gaan we op dit moment door een vervallen christelijke belijdenis. Laten we met een ongeschokt vertrouwen in Hem ons reinigen en jagen naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede en ons verenigen met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart. De wegen van God, de ongewijzigde beginselen, reiniging van het kwaad, blijven dezelfde ondanks alle wanorde.

De twee of drie die tot Zijn naam vergaderen, maken Zijn naam tot het middelpunt en erkennen de Heilige Geest in en met hen, om ze te leiden naar de Schrift. Zij komen samen naar Zijn de gedachte in de volle overtuiging dat de Heilige Geest hen moet leiden. Wat vormt de gemeente? De tegenwoordigheid van de Heer. Dat geeft a.h.w. het stempel en goedkeuring. Het is niet het feit dat er christenen samen zijn dat uitdrukking geeft aan het gemeente zijn. Maar het vergaderen tot Zijn naam. Vergaderen we als christenen? Of tot Zijn naam. Dat is de vraag. In het eerste geval accepteer ik het kwaad want ik moet hem, de ander, accepteren als christen. Want ik kan zelf ook vallen. Toch? In het tweede geval is de naam van de Heer van belang. Dan is het met diegene die met een rein hart komen van belang. Of het woord van de Heer gehandhaafd wordt in die plaats is dan van belang.

Het loslaten van het woord van God heeft en zal veel kwaad doen in de christelijke belijdenis. Vooral in deze tijd. Waar "christenen van naam" in de plaats worden gesteld van Christus. Maar als de Heer Zijn plaats in het midden heeft, waar ik met anderen kom, dan heb ik Zijn naam een grondslag en verzamelpunt. Daar kunnen we in nederigheid samenkomen. Daar kan het kwaad weggedaan worden. Dat wat tegengesteld is aan Christus geoordeeld worden.

De Schrift veroordeelt elk systeem wat niet gegrond is op en bestuurd wordt door Christus. Sloop in de gemeente in Korinthe het kwaad niet binnen door onwetendheid en onwaakzaamheid? Als we ons in de gemeente ons niet bezig hoeven te houden met kwaad kunnen we ons wel eens afvragen of we wel op de goede plaats zijn.

Hij die alle macht heeft in de hemel en op aarde. Hij wil het middelpunt zijn van twee of drie, die vergaderd zijn tot Zijn naam. Wat een wonderlijke en heerlijke Heer hebben wij.

*Niets o Heer dan Uw genade,
niets Heer Jezus dan Uw bloed.*

Oorsprong: [Onbekend](#)

Titel: -

© Oude Sporen 2006